

Hálaadás

»Mivel fizessék az Urnak minden hozzájáruló jótéteményéért?«
(Zsolt. 116:12.)

Ezeket az idöket nemcsak az aratás, cséplés, a mindennapi kenyér betakarítása idejének, hanem a hálaadás idejének is lehet nevezni. És pedig nemcsak azoknak, akiket az Isten megáldott egy bizonyos földdarabbal, hanem mindenkinek. Minden napon, de ilyenkor különösen fel kellene mindannyiúnknak tenni a kérdést: «Mivel fizessék az Urnak minden hozzájáruló jótéteményéért?»

Sajnos, a hálás ember igen ritka. Nem olyan régen beszélgettem egy biharmegyei tanítóval s amikor megkérdeztem, hogy milyen ott az egyházi élet, járnak-e az emberek a templomba, azt felelte, hogy nem nagyon. «A mi határunkat annyira megáldotta az Isten, hogy ott nem nagyon kell dolgozni, kevés munkával is megtermi a föld, ami szükséges. Mindenkinek megvan a maga kis földje, biztos megélhetése és így nem érzik azt, hogy az Istenre rászorultak.»

Milyen csodálatos, szomorú magyarázat! «Az Isten annyira megáldotta a földet.» Tehát éppen ezért, éppen az áldásért marad el a hálaadás! Milyen szomorúan igazolja ez azt, hogy a jólét sokszor von fátylat a szemekre, kérget a szívekre, hogy ne lássuk meg és ne érezzük meg az Istent!

Mi talán még nem vagyunk ennyire, de azért bennünket is érhet a hálátlanságnak egy bizonyos vádja. Mi meg annyira szeretünk panaszkodni az időjárásra. Olyan hamar jóslásokra bocsátkoznak. Ha a mi jóvendöléseink szerint áldana meg bennünket az Isten, akkor igazán nagyon kevés volna az az áldás, amit kapunk. Tavasszal mennyire tudtuk, hogy rossz termés lesz, hogy soha a búza ilyen

silány nem volt, hogy ennyire kilátástalannak nem ígérkezett az aratás. És ime, Isten megáldotta a földeket, reménységünkön felül megterítette ismét a természet asztalát.

És amikor néhány héttel ezelőtt ezt valakinek mondtam, akkor így válaszolt: «Igen, búzánk az csak lett, de mi lesz a kukoricával? Nem lesz eső, teljesen elszárad. Kukorica nem lesz!» És néhány nap múlva Isten a kukoricára is meghozta az esőt. Sőt azóta is adott esőt.

Ha semmivel mással nem bírnánk, mint az étellel, akkor is végtelen hálát kellene éreznünk Isten iránt s szívünknek teljes bizodalmanak kellene lennie Őbenne.

Még kell köszönnünk Neki, hogy bennünket embereknek teremtett. Hogy a gondviselés munkájából nekünk is adott, amikor bennünket munkatársaiul fogadott s megáldotta eddig is kezünknek munkáját. Sőt megajándékozott bennünket nemcsak ezzel a világgal, hanem a Krisztus által egy mással is. És az aratás emlékeztet arra az aratásra is, amikor az Isten népe, mint az Isten búzája az Ő mennyei csűrűbe takaríttatik be.

Még kell köszönnünk Istennek, hogy éppen ma élünk. Akármennyire nehéz is, próbával teli is ez az élet, de mégis különb ez, mint volt a letűnt koroké. A tudatlanságnak, a babonának milven sötétsége oszlott el a mi fejünk fölől. Különösen mi protestánsok adhatunk ezért hálát az Istennek.

Ne legyen azért közöttünk senki sem, aki nem tudja feltenni komolyan a kérdést naponként: «Mivel fizessék az Urnak hozzájáruló jótéteményéért?» És ne legyen senki sem, aki nem zsoltárróval felel: «Néked áldozom hálaadásnak áldozatával és az Ur nevét hívom segítségül. Amen.»

MAKLÁRY KÁROLY

1936. december 16-án püspökszentelésre kondultak meg a debreceni ősi nagytemplom harangjai. Szent jeladás volt ez, melyre ugyanabban az órában visszhanggal feleltek a tiszántúli református egyházkerület tornyaiban az összes harangok.

Csak most történt: mintha tegnap vagy tegnapelőtt történt volna. És most, rövid másfél év után, újra megremeg a harangok érckeble. Búgásuk megrendítő s az ércdömeeggel együtt megrendül millió szív: nemrég választott új püspökét máris temeti Debrecen s Tiszántúl.

«Debrecen Püspöke.» Négyszáz év óta fogalom ez a szó, mely nemcsak itt Debrecenben, s nemcsak a Tiszántúlon, de országSZerte, sőt a határokon túl, mindenütt, ahol magyar ember él, tiszteletet parancsol. Első helyen minden bizonynyal Debrecen érezte e szó varázsát. Debrecen a kálvinizmus tette azzá, ami; történetírók megállapítása az, hogy Debrecen alig emelkedett volna ki a környező alföldi hajdú mezővárosok sorából, ha az isteni gondviselés ide nem állítja egymásután a nagy szellemi és etikai kiválóságok: a debreceni püspökök hosszú sorát; kezdve Méliusz Juhász Pétertől, a «Magyar Kálvin»-tól — aki heroikus hitével, megcsodálni való tudásával, szervező erejével s főként az általa magasra lobbantott fáklyával, a Kollégiummal, Debrecen a magyar kálvinizmus szellemi középpontjává tette, ahonnan az Evangélium fénye, melege s tisztán sugárzó életereje a Tiszántúlt a legnagyobb egyházkerületté emelte.

Boldogemlékü Baltazár Dezső püspökünk halála után ezért várta szorongó szívvel Debrecen s Tiszántúl kálvinista népe: ki lesz a Vezér: utóda, ki emeli magasra a meghanyatlott zászlót?... Ez a

szorongó várakozás boldog megnyugvásra vált, amikor 1936 egyik novemberi őszi alkonyán felragyogott Debrecen s a Tiszántúl felett az új püspök: *Makláró Károly* neve.

Makláró Károlyt már akkor szívébe fogadta egész Debrecen s egész Tiszántúl. Egyik életrajzírója így jellemezte az új püspököt:

«Érdemes multja igazolja, hogy ő a rendtartó békesség embere... Mint szónokot is valami nyugodt biztonság jellemzi. Olyan, mint a medrében áldott békével haladó folyó. Kifűnő hivatálnok. Kiforrott lelkipásztori és emberi jellem. A józan tervezés és a tiszta belátás embere. Jóleső melegség árad lelkéből a baráti körben. Kijelentéseiben, tetteiben komoly, tartózkodó, megfontolt».

Csakugyan ilyenek ismertük meg őt. S ezeket a nagy értékeket siratjuk most, oly korán s váratlanul közibénk érkezett ravatala felett.

Egy nagy lélekbúvár mondja, hogy minden ember önálló egyéniség, aki senki máshoz nem hasonlít és aki egyenesen az örökkévalóságából hozza sajátos jellemét. Makláró Károly őt talentumot vett az Ur kezéből és most mind az őt talentummal, sőt annak gazdag kamataival, merjük mondani: a kétszeresével számol be az Ur számlolya előtt.

De mi az ő sajátos lelki kincsei közül e pillanatban a legtöbbré értékeljük az ő békés, szelíd lelkületét. Bételt rajta a Pásztorok Pásztorának próféciája: «*Boldogok a békességszerzők, mert őök az Isten fainak mondatnak*» (Mt. V:9.). És bételt rajta a Nemzetek Apostolának legszebb meghagyása: «*Áti szelídlelkűségeitek ismert legyen minden ember előtt: az Ur közel!*» (Filip. IV:5.)

A Makláró Károly sajátos lelkiségében az eleve elrendelő isteni gondviselés bölcsen egyesítette a békés és szelíd jellemvonásokkal a férfias erőskezűséget. A békés lelkület és erőskezűség nemhogy ellentétben volnának egymással, — sőt inkább kiegészítik egymást. A békesség sziklavárát s abban a békesség templomát csak az erőskezű ember építheti meg. És három olyan korporációt, mint a Tiszántúli egyházkerület, a nyolcvanezer lelkes debreceni egyház és e kettős aranyfoglatban a legszebb drágagyöngy, a Kollégium: vajjon hogyan vezethette volna Istenben boldogult Püspökünk, ha nem erős kézzel?

Őh, nem volt ez a kéz sohasem sebeket osztó, vagy fájdalmat okozó. Csak az evezőt s kormánykereket tartotta keményen. Az a rövid másfél esztendő, mely alatt a kormányosi hidon állott, — de hozzávéve az az egész három évtized, mely alatt már előzőleg is megkülönböztetett vezetői örhegyen töltött: nevét ragyogóvá s emlékezetét áldottá tették Anyaszentegyházunk történetében.

És most a nagy Püspökök, örökkévalóságba világító fároszok méltó utóda, odaáll az örök Bíró elé. «*Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék, aszerint, amiket e testben cselekedett*» (II. Kor. V. 10.). Makláró Károly! Mi hisszük s lelki szemünkkel látjuk, hogy emelt fővel állasz e perben, szemtől-szemben a Te Uraddal és a Te megváltó Jézussal, kinek szolgálatára maradék nélkül odaáldoztad a Te lelkipásztori és főpásztori életedet s méltán szólasz az apostollal: «*Áma nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: végezetve eltétetett nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Ur, az igaz Bíró!*» (II. Tim. IV:7,8.). — Szavadra válasz érkezik — ezt is hallvan-halljuk ravatalod felett, amint a mérhetetlen tisztoságából szívünkbe csendül a Téged sirató Rákóczi-harang szavával egyszerre a mi Urunk Jézus szava:

«*Áki nekem szolgál, engem kövessen! és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: és aki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya!*» (Ján. ev. XII:26.)

Makláró Károly püspök-atyánk: Isten veled!

Uray Sándor.

Nyarlalási beszámoló

A nyarlalási hely megválasztása nem mindig könnyű. És még kevésbé nevezhető az könnyűnek, ha nemcsak kellemes, de hasznos nyarlalást is akarunk. Istennek legyen hála, nyarlalásom eddigi néhány napja máris meggyőzött arról, hogy jól választottam. Kellemesen telnek a napok itt a veszprémi hegyek között s ugyanakkor olyan hasznos élményekben van részem, amit elképzelni sem tudtam volna.

Többen kérdezték tőlem indulásom előtt, hogy miért megyek éppen Veszprémbe? Mi keresnivalója van a kálvinista papnak a nagy katolikus püspöki városban? És most nemcsak azzal válaszo-

lok, hogy a barátság áldott testvéri közössége vonz ide, hanem síetek elmondani, hogy a kis 1600 lelkes református gyülekezet olyan egyházi életet mutat, aminőt a nagy kálvinista vásárhelyi gyülekezet is mintaképül vehet magának.

A veszprémi gyülekezet iskolát és lelkészlakot épít. Erre nekünk eszünkbe jut, hogy mennyi föllebezésen, harcon keresztül jutott el idáig az ügy, hiszen ha a terhei mellett is gazdagnak és 38 ezer lelkével nagynak mondható vásárhelyi egyház is így csinálja, mennyivel inkább így kell csinálnia egy 1600 lelkes, 28 hold földdel és 300 adófizetővel rendelkező kis egyháznak. És megtudom, hogy a 85 ezer pengős építkezést egyhangú határozattal fogadta el a presbitérium, ugyanígy fogadta el a tervet, pedig az építkezés itt nem tisztán az egyház pénzen történik, hanem nagy részét önkéntes adományok, megajánlások, kölcsönök teszik ki. Amikor még így sem volt ki a pénz, a presbiterek sorban ajánlották fel személyi garanciájukat váltókölcsonre. És azt se gondoljuk, hogy ezt csak a gazdag emberek cselekszik. Egy kocsisember, akinek havi 60 pengő fizetése van, 50 pengőt hozott el az építkezés céljaira.

De érdemes megismernedni azzal a móddal is, ahogyan az építkezés történik. A gyülekezet tagjai önkéntes munkaszolgálatot is vállaltak. Nemcsak a szomszédos gyülekezetek adtak ingyen fuvarokat a lelkipásztor evangelizációs útjának eredményeként, hanem magasrangú tisztviselők is eljöttek és jönnek csákányolni, lapátolni, talicskázni, követ törni, hogy minél kevesebbe kerüljön a munka, illetőleg minél többet tudjanak kapni a meglevő pénzért.

Lehetetlen, hogy az embert magával ne ragadja az a lelkes munkaláz, ami eltölti az embereket. Ezért, amikor jön a főmérnök-presbiter, hogy kimérje az iskolától vezető út esését, magam is megragadok egy «keresztet» és segédkezem, sőt fogom a nagy kalapácsot és leverem a karót. Csak ekkor jövök rá, hogy milyen nehéz itt a munka, mikor 3 centiméterre sem megy le a karó, mert mindennütt kő van s előbb a sziklát előfúróval kell szétrepesztetni.

Ma reggel 5 órakor arra ébredtem, hogy a lelkipásztor vezetésével vagy 10 ember csákányozik, lapátol, talicskázik s készül a kimért út. És megtudom, hogy ezek mind pénzügyőri tisztviselők, akik főbiztosukkal az élen reggel 5 órá-

tól a hivatalbamenetelig, 9 óráig és délután 5 órától alkonyatiig végzik a nehéz útkészítési munkát. És valóban, felismerem az egyik izradó, csákányoló emberben a tegnapi napon nyalka egyenruhában a templomban az Isten ígését hallgató pénzügyőri főbiztost.

Az iskola előtti parkirozást, virágágyat szintén egy egyensapkás ember szegélyezte hatalmas terméskövekkel. Megtudom, hogy fiszthelyettes, ért a kőművességhez s annak ellenére, hogy katolikus, ő is részt vállalt a munkából. A segédje, egy maturált ifjú, aki egyébként a legtöbb munkát végzi s a lelkipásztorral ketten főzték a bitument és kenték be a templom hátsó falát, hogy szigeteljék.

Az iskola az ország egyik legmodernabb iskolája. Pompás emeletes épület. A szuterénben napközi otthon készül a gyerekek számára öltözővel, fürdőszobával, káddal és tussal felszerelve. Itt van a hitoktató segédlelkész szobája is. Az emeleten vannak a tanítói lakások, mindegyik fürdőszobával, cselédszobával, a legszebb kilátású erkéllyel. Itt van a diakonissza lakása is. Ezen az épületen már az utolsó símitások folynak.

Most kezdenek hozzá a régi lelkészlakás átalakításához. A földszinten építenek egy hatalmas gyülekezeti terem szinpaddal, öltözővel, leányköri, ifjúsági helyiségekkel. És felette lesz a pompás lelkészlakás. A két szimmetrikus épülettömb között parkirozott út vezet a kissé lejjebb álló hatalmas templomhoz.

Jellemző az is, ahogyan szolgálakást szereztek. A templomtelek szomszédos telkét megvették egy takaros kis házzal 2500 pengőért, de a volt tulajdonosnak, egy idős asszonynak holtigvaló ellátást tartoznak adni. Egy kis szobában lakik s a gyülekezet tagjai sorkosztont tartják.

Örülök, hogy a vásárhelyi KIE bicikli turájába ezt a helyet is beiktatta s a jövő héten meg fogják látni, hogy mit jelent összefogni s igazolni, hogy nem beszédben, hanem erőben áll az Isten országa.

Veszprém, július 18.

NAGY BÉLA.

Kérjük tagjainkat, akiknél egyesületi könyvek vannak kinnt, szíveskedjenek könyvtárunkba minél előbb visszahozni.

A szegedi KIE augusztus 7-én kirándulást rendez Sártóra és erre az alkalomra egyesületünket is meghívta.

Dr. Dura Lajos.

Azt mondják: nincsen pótolhatatlan ember. Mi mégis úgy érezzük, hogy dr. Dura Lajost még nagyon soká fogjuk tudni pótolni, ha egyáltalán tudjuk pótolni. Mi igazában csak most búcsúzunk tőle, mert eddig mindig reménykedtünk, hogy visszakerül hozzánk. És búcsúzásunkban nem mondjuk, hogy ürt hagyott maga után, mert ő itt van velünk, szívünkbe zártuk s a barátság kötelékét, a végzett munka értékét a távolságok nem tudják megsemmisíteni.

A búcsúzás alkalmával nem szükséges rámutatnunk arra, hogy ki volt dr. Dura Lajos. Különösen nem szükséges ezt megtennünk itt e lap hasábjain. Szomorú volna, ha csak így, csak ekkor tudnánk meg. Igaz, mintha már el is feledtük volna. Hiszen visszahozatalára már is alkalom kínálkozott. Talán százan is biztosra ígérték szavazatukat. Milyen jó, hogy akadt legalább egy szavazat, amelyet most már mindenki a magáénak vallhat.

Azonban nem szabad feledni, hogy az alulmaradás nem mindig jelent bukást és értéktelenséget. Sok ember éppen az értéket, a kiválóságot nem tudja elszervezni s mivel maga ahhoz fel nem érhet, azt igyekszik lerántani, útjából félretenni. Mi tudjuk, hogy dr. Dura Lajos érték volt s az ő értékének új állomáshelyén csak annál nagyobb súlya és jelentősége van.

Búcsúzunk most már tőle. Búcsúzunk elnöktől, presbitertől, iskolaszéki tagtól, kiadótól, sokoldalú munkatárstól, de nem búcsúzunk a jó barátától, mert az ő barátsága mindig velünk marad, felfelkeres. Lélekben, sőt munkában is egyek maradunk, a különbség csak az, hogy más-más helyen, de ugyanazzal a lélekkel munkálkodunk az Isten országáért.

Dr. Dura Lajos, kedves jó Barátunk! Köszönet Neked és buzdítás Neked! «Akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra van!»

Halál az Alpokban

II.

1936-ban egy másik csoport vázalkozott a kedvezőnek ígérkező alkalomra, hogy megmássza a falat. Ezt a csoportot négy ifjú ember alkotta. A bajor Kurz és Hinterstoisser és az osztrák Rainer és Angerer. Annak ellenére, hogy ifjú emberek voltak, több vesze-

delmes hegymászással dicsekedhettek.

Július 18-án, reggel 2 órakor kezdték meg a fal megmászását. Mire a messzelátók megkeresték őket, már jó magasan jártak. A modern, u. n. egyensúlymászást alkalmazták. A kötéláncosok ritmusával léptek olyan parányi kiálló helyekre, hogy ha megálltak volna csak egy pillanatra is, visszaestek volna. Így állandó lengő léptekkel, ugrásokkal megállás nélkül haladtak. Szinte megvetették a nehézkedés törvényét, olyan merészen lendültek a magasba.

Még most annyira frissek, munkabírók voltak, hogy amikor alkalmuk volt a megállásra, még fényképeztek is. Egy ilyen később megtalált és előhívott kép Angerert mutatja be igen veszedelmes helyzetben, amint két szikla között, csupán két kis beékelte kampó közé kifeszített kötéltre támaszkodik s mögötte ott a végtelen üresség.

Minden pillanatban abban a veszélyben forogtak, hogy az esetleg lezuhanó hó halálukat okozza. Mihelyt az első napsugár megjelent, a megfagyott réteg engedni kezdett s állandóan kisebb-nagyobb kövek zuhantak alá. Semmi védelmük nem volt ellene. Sőt a legtöbb olyan gyorsan zuhant alá, hogy látni sem lehetett. Azonban a négy ifjú ember megfeszített ideggel és izommal haladt fölfelé. Ám déltájban végzetes elhatározást kellett tenniük.

A fölöttük elnyúló szikla teljesen megmászhatatlannak bizonyult. Ki kellett tehát térniük kissé balra és új vonalon folytatni tovább a kúszást. Azonban azzal tisztában voltak, hogy erről a vonalról visszaterés nincs többé. Ez a választás vagy a tetőt, vagy a halált jelentette. És ők ingadozás nélkül a továbbhaladást választották. A kitérést, mely mintegy 50 méter volt, egy óra alatt tudták megtenni. Így haladtak azután nagyon lassan felfelé.

Azonban estefelé hirtelen megváltozott az idő. Hatalmas felhők gyülekeztek s a falon villámlás cikázott végig és csak úgy patakzott le a víz. Ezen az éjszakán odakötötték magukat a sziklához s ott dideregtek, mert vízes ruhájuk egészen ráfagyott a testükre.

De ők kemény legények voltak. Reggel, amint megjelent az első fény, újra megindultak felfelé. Ám a vihar újból visszatért s mozdulatlanságban kellett tölteniük a napot és a második éjszakát.

A harmadik napon, amikor a vi-

har csak nem akart szünni, végre a leglehetősebbre határozták el magukat: megindultak visszafelé. Pedig amikor kitértek az eredeti vonalról, tudták, hogy nincs többé visszatérés. Az életöszön mégis megkiséreltette velük.

Lenn a völgyben izgatott emberek sűrögtek-forogtak, kezükben messzelátókkal. Sőt mentőcsapatot szerveztek. A Jungfrau-vasút alagútján megy keresztül s az alagút egy pontján, mely megközelíti a meredek falnak azt a részét, ahol a négy ember élet-halál közt lebegett, egy ablak nyílik. A mentőcsapat tagjai itt másztak ki s próbálták útjukat a veszélybenlevők felé venni.

(Folyt. köv.)

Kiss Sándor

Szomorú szívvel kell búcsút vennünk e sorok között Kiss Sándor testvérünktől. Fájdalmas a búcsú és fájó az az érzés, amely eltölti szívünket, mert tudjuk azt, hogy e búcsú után nincs többé földi találkozás. Fájó a gondolat és első pillanatban nem is tudjuk elhinni, hogy aki velünk nőtt fel, örömben és bánatban együtt dolgozott, az nem fog többé közénk jönni, nem intézkedik régi posztján, hová az ifjúsági egyesület bizalma állította, az ifjúsági sport vezetésében.

Kiss Sándor régóta dolgozott az ifjúsági egyesületben. 1930. óta tagja, 1933-ban ellenőre, majd két évvel később sportbizottsági elnöke lett az egyesületnek, mely tisztét halála napjáig kötelességtudással töltötte be.

Kiss Sándor sokoldalú ember volt. Résztvett minden ifjúsági munkába, kirándulásokon, összejöveteleken. Cserkész is volt s mint ilyen Tóth Imre bátyánk rajának volt a tagja. Mindenütt megjelent, mindenkihez volt jó szava, mindenki szerette. A viláosság embere volt, mert felebaráti szeretetével mindenütt világított.

Most, amikor búcsút veszünk tőle, érezzük azt, hogy szeretete, munkája nem halt meg; ő ezentúl is Cseszka marad mindenki számára és szívünkben tovább él.

Mert hiszünk Jézus szavaiban, aki azt mondotta: «En vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz énbenem, ha meghal is él, és aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal.»

*

Kiss Sándor tagunkat, a népszerű Cseszkat, hosszú, súlyos szenvedés után, július 14-én kísértük ki utolsó útján pihenő helyére. Leány és fiútagjaink nagyszámban vettek részt a temetésen, hiszen mindannyiunk szívéhez nőtt évek hosszú sora alatt. Legyen emlékeztető mindig áldott.

Kirándulások

Be kell számolnunk röviden a kirándulásainkról is. Ifjúsági egyesületünk a régi szokásokhoz híven a nyári hónapokban tervszerű kirándulásokat rendez a határ különböző részére.

Az első hivatalos KIE-kirándulás Kasszék-fürdőn volt július 10-én, mely alkalommal megtekintettük az országos hírű szanatóriumot is.

Július 17-én Mártélyra rándultunk ki, ahol a kedves Dékány-családnak voltunk szívesen látott vendégei.

A következő kirándulás július 24-én, Sártóra lesz. Itt két vidékre költözött tagunk, Győri Pál és Nővé Lajos fog bennünket meglátogatni és be fognak számolni tapasztalataikról.

Kirándulásaink között kétségtelenül a legérdekesebb és legértékesebb az a kerékpáros túra, amelyet a Dunántúlra tervezünk. Az indulás időpontját július 31-re állapítottuk meg. Az útirány főbb helyei: Szentés, Félégyháza, Budapest, Bicske, Tata, Győr, Sopron, Nagycenk, Kőszeg, Szombathely, Zalaegerszeg, Keszthely, Hévíz, Balatonszárszó, Tihany, Veszprém, Székesfehérvár, Dunavecse és innen haza. Az egész túra 12 napot vesz igénybe. — Utunk alatt nemcsak a földrajzilag értékes látnivalókat nézzük meg, hanem meglátogatunk néhány gyárat, esetleg bányát is. Pl. Tatabánya, Felsőgalla, győri lakkgyár, győri posztógyár, herendi porcellángyár stb. Legalább 10 résztvevővel a kerékpáros túrát feltétlenül megtartjuk.

Szeretnénk, ha ezek iránt növekedne az érdeklődés.

Hírek

Kerekes Farkas László és Berta Lidia tagjaink házasságot kötöttek. Istennek áldása legyen az új páron.

Rejtvénymegfejtőinket értesítjük, hogy rejtvényeink közlését őszi számainkban fogjuk folytatni.

Lapunkra előfizettek: Dr. Kassay Dezsőné, dr. Tölcsey István, Miklovitz Ilona, Juhász Ilona, Zsarkó Antalné, Hegedűs Sándorné, Kovács András, Rózsa Irén, dr. Karádi György, dr. Széll Sándor (5), Gaál Jusztina, Danyikó Mária, Mónus Ida, Gál Imre, Samu Ferenc, Lukács N. László, Dabis Lajosné, F. Tóth János, Bognár Rezső, Szénási Ernő, Szőke Imre, Kovács Teréz, Szabó Ferenc, Török Mária 1.50—1.50, Mészlányi Józsefné 2.—, Marton János 1 pengőt, dr. Csáky Lajosné, ifj. dr. Csáky Lajos, özv. Bokor Péterné, dr. Godács Imre, Kiss Károly, Kiss Lajos (Szentesi-utca), Kolumbán Bertalanné 1.50—1.50, Kovács Ernő, Novák Imre 2—2, Lencse Andor, Csenki Ferenc, Varga Jolán, Becsei István, Gáspár Kálmán, Kardos József, id. Kardos József, Murányi Árpád, Varga Dezső, Balogh Sándor (Vásárhelykutas), Seres Béla, Csáky István 1.50—1.50 pengőt.

Konferenciái hírek

A nyári KIE-munka legfontosabb része a konferenciákra való készülődés és az azokon való részvétel. Hogy egy konferenciának milyen áldásai vannak az egyén életére és az egyéneken keresztül az egész egyesületre, az egész közösségre, azt csak azok tudják, akik már részt vettek valamilyen konferencián. A konferencia erős és bizonyosítévként hitet, munkakedvet, sok tapasztalatot ad. Minden református fiatalembernek és leánynak el kellene egyszer menni valamilyen konferenciára. Bizonyosak vagyunk afelől, hogy elevebb, lendületesebb és sokkal átütőbb az a KIE-munka, amelyben konferenciát járt ifjak és leányok dolgoznak. Egyesületünkben és városunkban a KIE szempontjából is sok az aratnivaló, de meg kell látnunk azt is, hogy a munkák nagyon kevés. Keressük ezeket az alkalmakat és aki csak teheti, jöjjön el a konferenciákra, táborokba.

Ifjúsági egyesületünk, ha nem is a kívánt mértékben, de résztvesz a konferenciákon.

Dunavescén július 17-től 24-ig országos serdülő tábor van, Dobos Károly országos titkár vezetésével. Erre ifjaink közül egy serdülő ment el.

A nemzetközi serdülő táboron, mely augusztus 4-től 7-ig szintén Dunavescén lesz, egy tagunk képviseli az egyesületet.

Balatonszárszón július 24-én egyhetes leánykonferencia kezdődik, melyre 6—8 főnyi leánycsoport Tóth Mária leányelnök vezetésével vasárnap este már el is fog indulni.

Nagyon fontosnak tartjuk azt a konferenciát, amelyik augusztus 21-től 29-ig lesz Dunavescén. Ez az országos vezetőképző hét. A vezetői Carl v. Prosch világszövetségi titkár és Pógyor István KIE titkár. Erre a táborra eddig még két jelentkező van.

Még kell még említenünk azt is, hogy néhány héttel ezelőtt meghívást kaptunk a KIE-től, amely július 11-től 17-ig körzeti serdülő konferenciát tartott szép programmal. Az idő rövidsége miatt sajnos ide nem mehettünk el, azonban a jövőben keresni fogjuk az alkalmat a találkozásra.

Ugyancsak serdülő tábor lesz Debrecenben is, amely, hisszük, hogy áldásokban szintén gazdag lesz.

Részletesebb tájékoztatást az Otthonban kaphatnak az érdeklődők.

Kérjük tagjaink minél számosabb jelentkezését.

Annak, aki igazán szolgálja hazáját, nincs szüksége ösökre. — Voltaire.

»OTTHON«

Kiadja a Református Keresztény Ifjúsági Egyesület, Hódmezővásárhely.

Felelős szerkesztő: NAGY BÉLA.

Kiadó: DR. DURA LAJOS.

Készült ifj. Dura Lajos könyvnyomdájában.